

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 143.700 van 27 april 2005
in de zaak A. 131.457/XIV-13.356**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat R. QUINTELIER,
 kantoor houdende te 2140 ANTWERPEN,
 Plantin & Moretuslei 141.

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Moldavische nationaliteit, op 7 januari 2003 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 augustus 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 13 januari 2003 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 19 juli 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 november 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. QUINTELIER en advocaat J.-P. RENAUD, verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 4 september 2000 en zich vluchteling verklaart op 5 september 2000; dat op 29 augustus 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 10 december 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Steunend op artikel 52 van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag onontvankelijk is. U heeft immers, zonder geldige reden, geen gevolg gegeven binnen de maand aan de oproeping noch aan de vraag om inlichtingen vervat in de brief die u aangetekend werd verstuurd op 5 november 2002 op uw gekozen woonplaats.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Behoudens een andere beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de vijf dag(en), ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing het grondgebied verlaten (Koninklijk Besluit van 19/05/1993: artikel 17, par. 2, al.2.).

(…).”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending opwerpt van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; dat zij aanvoert dat de dienst Vreemdelingenzaken via en op grond van de bevindingen van het commissariaat-generaal een bevel om het grondgebied te verlaten heeft betekend aan de verzoekende partij, zonder voorafgaandelijk persoonlijk contact met deze laatste, dat de dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing in het Nederlands heeft laten betekenen terwijl de verzoekende partij deze taal onmachtig is, dat de dienst Vreemdelingenzaken noch de commissaris-generaal in beroep de verzoekende partij voldoende de gelegenheid hebben geboden om haar situatie toe te lichten, dat de beslissing van de commissaris-generaal veel te algemeen is en dat derhalve niet is voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht;

2.1.2. Overwegende dat noch uit het administratief dossier noch uit de door de verzoekende partij bijgebrachte gegevens blijkt dat een bevel om het grondgebied te

verlaten is genomen of betekend door de dienst Vreemdelingenzaken na de bestreden beslissing; dat de bestreden beslissing enkel een bevestiging is van de eerder door de minister van Binnenlandse Zaken genomen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten; dat het eerste middel in die mate feitelijke grondslag mist;

Overwegende, wat de taal van de beslissing van de commissaris-generaal betreft, dat dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij ten tijde van haar asielaanvraag een verklaring heeft ondertekend waarin zij erkent erover geïnformeerd te zijn dat de taal waarin haar asielaanvraag onderzocht zou worden het Nederlands is; dat de verzoekende partij geen belang heeft om zulks nu aan te vechten; dat het eerste middel in die mate niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk werd opgeroepen door de commissaris-generaal om de motieven van haar asielaanvraag toe te lichten of ze schriftelijk over te maken; dat de verzoekende partij er zelf geen gevolg aan heeft gegeven zodat het middel in die mate feitelijke grondslag mist; dat de verzoekende partij geenszins aantoonst dat zij bij de dienst Vreemdelingenzaken “niet voldoende” de kans zou hebben gehad om haar situatie toe te lichten, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij zich niet op ontvankelijke wijze tegen de in eerste aanleg genomen beslissing tot weigering van verblijf kan richten; dat de verzoekende partij met het voorgaande niet aantoonst dat de commissaris-generaal de zorgvuldigheidsplicht zou hebben geschonden; dat het eerste middel in die mate ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending opwerpt van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omdat de beslissing van de commissaris-generaal het voorbeeld is van een stereotiepe, geijkte en standaardmotivering waarbij een individuele benadering van het specifieke geval van de verzoekende partij in elk geval ontbreekt;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij zich zelf beperkt tot een stereotiepe, geijkte of standaardomschrijving van het middel, dat helemaal niet in concreto op de bestreden beslissing wordt betrokken; dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toelaat het motief en de rechtsgrond te kennen waarop die beslissing is gesteund; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig april tweeduizend en vijf, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.